

μήτηρ ὡς ἀπωλέσασα τὸ στιβαρὸν αὐτῆς ἔρεισμα, τὴν μόνην εὐλογίαν αὐτῆς· πενήθοῦμεν νῦν ἡμεῖς, προσφιλῆ αὐτοῦ πνευματικὰ τέκνα, διὰ τὴν ἀπώλειαν μεγαθύμου ἐπόπτου, αὐστηρῶν τῶν ἡθῶν ἡμῶν τηρητοῦ, ἐν συνόλῳ τοῦ ὄντος τοῦ δωρήσαντος ἡμῖν τὴν εὐτυχίαν. Θρηνήσωμεν τὴν ἡμετέραν τύχην, οἰκτείρομεν ἡμᾶς αὐτοῦς, καὶ οὕτως ἀπροστάτευτοι καὶ ὀρφανοὶ ῥιφθῶμεν εἰκῆ καὶ τυχαίως ἕκαστος, μόνας ὑποθήκας καὶ ἐφόδια τοῦ σωτηρίου κατέχων λόγους, ἐκεῖ ἔνθα φωνὴ ἰσχύος καλεῖ αὐτὸν εἰς τὸ κυμαίνομενον καὶ δῦσπλον τοῦ βίου πέλαγος.

Πλὴν πκύτωμεν πλέον· μὴ ἐξαντλήσωμεν τὸ δάκρυ τὸ ῥέον ἀφθόμως· εἶν' ἀναγκαῖον πρὸς ἀνακούφισιν τῶν λοιπῶν ἡμῶν θλίψεων. Ἐὰν ἤμεθα μόνον ἄνθρωποι καὶ ὡς ἀσθενῆ ὄντα ὑποκλύπτωμεν ὑπὸ τὸ βᾶρος δεινῆς ἀπωλείας τῶν προσφιλῶν ἡμῖν ὄντων, εἴμεθα ὅμως καὶ μύσται τῆς θεοσδότου ἐκείνης θρησκείας ἥτις ἠδυνήθη νὰ λύσῃ τὸ ἄλυτον τοῦ θανάτου πρόβλημα. Εἴν' ἡ λεπτὴ ἡμῶν φύσις, καταβάλλουσα τὴν καρδίαν, περιβάλλει αὐτὴν τὸ σπαραξικάρδιον ἄλγος, ἐξωθοῦσα ἡμᾶς μέχρι τῆς ἀπυγνώσεως, ἀλλ' εἰς τὸ πέλαγος τοῦτο τοῦ πένθους, εἰς τὴν ἄβυσσον ταύτην τοῦ κευθμῶνος, μὴ λησμονῶμεν τὴν πίστιν, τὸ σωστικόν τοῦτο ἀπὸ τοῦ παντελοῦς θανάτου σκάφος, ἥτις μεταρσιοῦσα τὴν διάνοιαν εἰς τὴν θείαν αὐτῆς καταγωγὴν, περιορίζει τὴν θλίψιν εἰς τὰ προσήκοντα ὄρια. Ἀπαραίτητοι εἰς τὴν μακρὰν ὁδοπορίαν τυγχάνουσι θρησκεία καὶ πίστις, δυστυχῆς ὁ καὶ ἅπαξ στερεῶν θεῖς αὐτῶν ὀδύνη, ἀπόγνωσις, αὐτοχειρία αὐτὸν ἀναμένει. Τοῦναντίον εὐτυχέστατος ὁ ὀνητὸς, ὅστις θιασιώτης ὢν τῶν ὑψηλῶν αὐτῆς ἀληθειῶν, εὐρίσκει πάντοτε εἰς τοὺς κόλπους τῆς καταφυγῶν, ἄσυλον κατὰ τῶν κακιῶν, καταφύγιον εἰς τὰς δυστυχίας! Καὶ ἐνόσω μὲν ἡ ἄστατος τύχη μειδιᾷ εἰς τὰς ἀθώας τῆς ἐπιθυμίας, ἐνόσω διατρέχει ἀνεφέλους ἡμέρας, αὐτὴ τὰς καλλύνει· ἔτι, αὐτὴ τὸν καθηδύνει περισσότερον ἀγαθοεργοῦντα τοὺς ὁμοίους του, καὶ δίδει πλείοτερα θέληγτρα εἰς τὰς ἡδονὰς πάσης ἀγαθῆς πράξεώς του. Καὶ ἡ αὐστηρότης τῆς αὐτῆς εἶναι εὐρηγτικόν, διότι ἀφαιρεῖ ἀπὸ τὴν εὐδαιμονίαν πᾶν τὸ δυνάμενον νὰ